

УДК 343.13

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2024.1.61>

В. В. Драгунов

аспірант кафедри кримінального процесу
Національного університету «Одеська юридична академія»

ДО ПИТАННЯ ПРО СТАН НАУКОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМИ ЗАТРИМАННЯ ОКРЕМОЇ КАТЕГОРІЇ ОСІБ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Стаття присвячена дослідженню питання про стан наукового дослідження проблеми затримання окремої категорії осіб у кримінальному провадженні.

Зазначено, що у наукових розвідках інституту затримання особи загалом можна виділити декілька напрямків: 1) наукові дослідження, присвячені затриманню як комплексному інституту кримінального провадження; 2) наукові дослідження, присвячені затриманню уповноваженою службовою особою; 3) наукові дослідження, присвячені забезпеченню прав осіб при здійсненні затримання у кримінальному провадженні; 4) наукові дослідження, у яких проблематика затримання розкривається у контексті інституту повідомлення про підозру; 5) наукові дослідження, присвячені затриманню у контексті проблематики здійснення кримінального провадження щодо окремої категорії осіб.

Охарактеризовано кожний із наведених напрямків наукових досліджень. Наголошено на широкій диверсифікації наукових позицій щодо подальшого вдосконалення порядку затримання окремої категорії осіб.

Сформульовано висновок, що у кримінальній процесуальній літературі фрагментарними на теперішній час є наукові розвідки з питань затримання окремої категорії осіб. Відповідні аспекти досліджуються переважно контекстно в межах проблематики диференціації кримінальної процесуальної форми та кримінальних процесуальних гарантій осіб, визначених ст. 480 КПК України.

Ключові слова: кримінальне провадження, кримінальна процесуальна форма, затримання особи, запобіжні заходи, особливі порядки кримінального провадження, окрема категорія осіб.

Постановка проблеми. Затримання особи є одним із найбільш інтрузивних заходів забезпечення кримінального провадження, адже обмежує фундаментальне право на свободу та особисту недоторканість. У КПК України 2012 року, інститут затримання піддався суттєвим змінам, що обумовлені прагненням гармонізації національного законодавства із міжнародними стандартами у сфері прав людини. Відповідне оновлення законодавства, безумовно, доволі сильно вплинуло на розвиток кримінальної процесуальної доктрини та актуалізувало подальше дослідження інституту затримання у кримінальному провадженні, зокрема, затримання окремої категорії осіб.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання затримання та, зокрема, затримання окремої категорії осіб у кримінальному провадженні досліджували О.В. Винокуров, К.Д. Волков, І.В. Гловюк, О.В. Гунченко, Є.В. Дояр, В.Г. Дрозд, Д.В. Лазарева, Т.О. Лоскутов, Ю.В. Лук'яненко, Ю.В. Маник, В.В. Рогальська, В.І. Фаринник, Т.Г. Фоміна, Д.М. Цехан, О.О. Цимбалістенко, О.В. Шульга.

Водночас, питання затримання окремої категорії осіб завжди розглядалися лише фрагментарно, що зумовлює необхідність теоретичного узагальнення стану наукового дослідження інституту затримання окремої категорії осіб.

Мета статті – на підставі сучасних досліджень, наявних у кримінальній процесуальній доктрині, з'ясувати стан нау-

кового дослідження проблеми затримання окремої категорії осіб у кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу.

У наукових розвідках інституту затримання особи загалом можна виділити декілька напрямків: 1) наукові дослідження, присвячені затриманню як комплексному інституту кримінального провадження (Ю.В. Лук'яненко, Є.В. Дояр, М.М. Потоцький, Т.Г. Фоміна); 2) наукові дослідження, присвячені затриманню уповноваженою службовою особою (Д.В. Лазарева, О.В. Шульга); 3) наукові дослідження, присвячені забезпеченню прав осіб при здійсненні затримання у кримінальному провадженні (О.В. Винокуров, К.Д. Волков, О.В. Гунченко); 4) наукові дослідження, у яких проблематика затримання розкривається у контексті інституту повідомлення про підозру (О.В. Фараон, В.В. Лаврова, І.В. Приймак); 5) наукові дослідження, присвячені затриманню у контексті проблематики здійснення кримінального провадження щодо окремої категорії осіб (І.С. Ганенко, С.В. Свириденко, Є.А. Котець, О.М. Посвистак, А.А. Ренкас, А.О. Козаченко).

Однією із перших робіт, присвячених комплексне дослідження проблемних питань правового регулювання та практики застосування інституту затримання особи як заходу забезпечення кримінального провадження після набуття чинності КПК України 2012 року стала дисертаційна робота Ю.В. Лук'яненка «Затримання особи як захід забезпечення кримінального провадження» (Харків, 2016). Автором було проведено комплексне дослідження процесуального регулювання затримання особи, підозрюваної у вчиненні злочину, зокрема, мета, підстав та моменту затримання особи, підозрюваної у вчиненні кримінального правопорушення, здійснення законного затримання уповноваженою службовою особою, а також затримання на підставі ухвали слідчого судді. Дослідником були сформульовано пропозиції щодо розширення підстав затримання уповноваженою службовою особою такими підставами як: 1) порушення запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту; 2) оголошення особи

в розшук; 3) наявність фактичних даних, отриманих під час оперативно-розшукових заходів, що свідчать про причетність особи до вчинення кримінального правопорушення, і вона намагається переховуватися від органів досудового розслідування, прокуратури та/або суду [1, с. 75].

Належну увагу у своїй роботі науковець приділив також і проблемам забезпечення прав та законних інтересів затриманої особи. Автор підтримує неодноразово висловлену у доктрині позицію щодо необхідності надання затриманому окремого статусу у КПК України та іменувати такого суб'єкта як особу, яка підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, та наділити її відповідними процесуальними правами до набуття статусу підозрюваного.

Комплексно та системно інститут затримання у кримінальному провадженні піддавався у дисертаційному дослідженні Є.В. Дояра «Затримання особи у кримінальному провадженні» (м. Київ, 2018). В межах роботи автор вдається до наукових розвідок щодо правової природи, мети, видів підстав здійснення затримання особи.

Науковцем були сформульовані зміни, спрямовані на удосконалення процесуального порядку затримання, піддані критиці певні правозастосовні практики, що склалися через неоднозначне тлумачення норм КПК України. Зокрема, ним обґрунтовується доцільність виключення із положень ст. 208 КПК України слів «безпосередньо» та «щойно», оскільки «вказані часові параметри визначають зовсім короткий термін часу і не охоплюють випадків затримання особи через більший проміжок часу після вчинення нею злочину». Пропонується також передбачити у КПК України норму, відповідно до якої зобов'язати уповноважену службову особу, яка здійснює затримання без ухвали слідчого судді у порядку ст. 208 КПК України, «негайного складати протокол про затримання та фіксувати момент фактичного затримання особи у цьому протоколі, а у разі наявності об'єктивних перешкод такий протокол може бути складено після доставлення особи до найближчого підрозділу органу досудового розслідування, але не пізніше трьох годин з моменту фактичного затримання» [2, с. 132].

Доволі суттєва увага у дисертації присвячена питанням забезпечення прав затриманої особи, передусім, права на захист. Автор обстоює позицію щодо виникнення у затриманої особи права на захист саме з моменту фактичного затримання.

Комплексному дослідженню інституту затримання особи у кримінальному процесі присвячено також дослідження М.М. Потоцького «Затримання особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення» (м. Кропивницький, 2022). Наукову цінність в контексті, зокрема, і нашого дослідження складають висновки автора щодо виділення затримання особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення. Загальні правила, за концепцією дослідника, «реалізуються при «класичному» затриманні, тобто відповідають загальній концепції інституту затримання та використовуються у більшості видів кримінальних процесуальних затримань. Спеціальні правила застосовуються щодо окремих виняткових видів затримань особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення» [3, с. 87]. Другу групу складають наукові дослідження, присвячені затриманню уповноваженою службовою особою.

Першим комплексним науковим дослідженням проблематики затримання уповноваженою службовою особою було дослідження О.В. Шульги «Затримання уповноваженою службовою особою у кримінальному провадженні» (м. Київ, 2016). Крім питань щодо мети, підстав, порядку затримання уповноваженою службовою особою у роботі ґрунтовно розглядалися аспекти, пов'язані із забезпечення прав та законних інтересів особи, затриманої уповноваженою службовою особою. Автором, зокрема, запропонована класифікація прав особи, затриманої за підозрою у вчиненні злочину уповноваженою службовою особою, за цілями та сформульовано її наступним чином: права, що забезпечують знання суті підозри; права, що забезпечують захист від підозри у вчиненні злочину всіма законними способами та засобами; права, що забезпечують дотримання та захист інших прав цієї особи в умовах ізоляції [4, с. 190].

Значна увага у роботі приділялася також і формам процесуального контролю за законністю та обґрунтованістю затримання уповноваженою службовою особою – прокурорському, судовому та відомчому. В контексті нашого дослідження, важливими є висновки науковця щодо можливості виділенні активної форми судового контролю дотримання прав та свобод затриманої особи (ініційовану самим слідчим суддею) та пасивної (внаслідок надходження відповідного звернення зацікавленої особи).

Фундаментальному дослідженню цієї проблематики була присвячена також дисертація Д.В. Лазаревої «Затримання уповноваженою службовою особою» (м. Дніпро, 2018). Авторкою було визначено сутнісні ознаки затримання уповноваженою службовою особою, процесуальні підстави затримання уповноваженою службовою особою, порядку здійснення та оформлення такого виду затримання. Науковиця також не оминула увагою питання забезпечення прав затриманої особи і запропонувала авторську характеристику забезпеченості прав затриманого, критеріями якої є: правова визначеність ситуації, пов'язаної із обмеженням свободи та особистої недоторканності затриманого у зв'язку із підозрою у вчиненні злочину; обізнаність затриманого про свої процесуальні права; проінформованість визначеного законом кола третіх осіб про факт затримання; безперешкодний доступ затриманого до правової допомоги; безпечні умови життєдіяльності затриманого; належне поведіння із затриманим, повага до його гідності [5, с. 137-138].

Проблема забезпечення прав осіб при здійсненні затримання уповноваженою службовою особою залишається актуальною і сьогодні, після спливу більше ніж 12 років з набуття чинності КПК України. Це засвідчує дисертаційне дослідження О.В. Маника «Процесуальний порядок затримання особи без ухвали слідчого судді» (м. Харків, 2023). Автор звертається до питань щодо підстав, суб'єктів здійснення затримання, а також його етапів.

Науковець акцентує увагу на колізійних положеннях, які регулюють кримінальні процесуальні відносини під час

затримання особи взагалі та без ухвали слідчого судді зокрема, нечіткості використаної законодавцем термінології, невизначеності у кримінальному процесуальному законодавстві важливих аспектів здійснення затримання особи.

Одними із ключових недоліків у регламентації затримання уповноваженою службовою особою, на думку науковця є те, що «в КПК України не закріплено процесуальний статус затриманої особи, в конструкції ст. 303 не передбачена можливість оскарження рішень, дій чи бездіяльності при затриманні особи без ухвали слідчого судді, не закріплено обов'язок здійснювати облік інформації щодо фіксації дій із затриманими особами в ІП «Custody Records» [6, с. 193].

Низка наукових досліджень у сучасній кримінальній процесуальній доктрині присвячена безпосередньо питанням забезпечення прав затриманих осіб. Першим дослідженням такого роду в Україні після набуття чинності КПК України 2012 року була дисертаційна робота К.Д. Волкова «Забезпечення права особи на свободу та особисту недоторканність під час застосування запобіжних заходів у кримінальному провадженні» (м. Київ, 2015), у якій автором було сформульовано низку оригінальних наукових висновків щодо вдосконалення гарантій затриманих осіб. Серед іншого, науковець запропонував імплементувати у вітчизняне кримінальне процесуальне законодавство окремі норми КПК Франції, які конкретизують права затриманого, зокрема: 1) право на медичний огляд не пізніше ніж через три години після затримання; 2) право на 30-хвилинну зустріч із захисником одразу після затримання [7, с. 56]. Дослідник в цілому відстоює позицію розширення меж судового контролю при здійсненні затримання особи. Про це свідчать, зокрема, його висновки щодо необхідності розширення підстав застосування інституту затримання за ухвалою слідчого судді, зокрема у випадку подання прокурором клопотання про застосування запобіжного заходу у вигляді домашнього арешту або поміщення до психіатричного закладу в умовах, що виключають її небезпечну поведінку.

Проблемам захисту прав особи при здійсненні затримання присвячене також дисертаційне дослідження О.В. Винокурова «Захист прав підозрюваного при затриманні та застосуванні запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою» (м. Київ, 2018). У цій роботі основна увага автора зосереджена на питаннях захисту прав осіб, затриманих за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення в аспекті діяльності адвоката-захисника. Науковець зосереджує свою увагу, серед іншого, на питаннях удосконалення нормативної регламентації гарантій дотримання конфіденційності зустрічей захисника із затриманою особою та вільного вибору захисника затриманим. Наприклад, дослідник висуває ідею доповнити чинний КПК окремою статтею 46¹ під назвою «Конфіденційні зустрічі для надання правової допомоги», якою регламентувати порядок проведення конфіденційних зустрічей захисника з підозрюваним і пропонує її авторську редакцію. Вона містить низку оригінальних та слушних ідей, зокрема, повноваженні повноваженої службової особи обмежити тривалість конфіденційної зустрічі захисника з підозрюваним, обвинуваченим, але при цьому за бажанням сторони захисту тривалість такої зустрічі не може бути менше двох годин [8, с. 101].

Розглядає автор також питання складання протоколу затримання, яке є принципово важливим з точки зору забезпечення прав затриманої особи і висуває з цього приводу низку пропозицій щодо вдосконалення окремих положень КПК України, зокрема, у контексті відомостей, що мають бути у ньому зазначені, часу складення протоколу (безпосередньо при фактичному затриманні особи, а у випадку якщо з об'єктивних причин це не видається можливим – протягом однієї години з моменту доставлення підозрюваного в орган досудового розслідування).

Автор звертається також і до питання щодо форм реалізації права затриманої особи на перевірку законності затримання, серед яких виділяє три основні: 1) звернення до прокурора із клопотанням (заявою) про перевірку законності затримання в порядку нагляду за додержанням

законів під час проведення досудового розслідування (ч. 2 ст. 36 КПК); 2) звернення зі скаргою на незаконне затримання під час підготовчого провадження у суді (ч. 2 ст. 303 КПК); 3) звернення до слідчого судді із клопотанням (заявою) про визнання затримання необґрунтованими та звільнення підозрюваного (ст. 206 КПК) [8, с. 104].

Загалом, дана праця має доволі чітку правозахисну спрямованість, яка виступає по суті методологічною основою усього наукового дослідження. У цьому сегменті воно є одним із найпотужніших у доктрині. Втім, проблематика затримання окремої категорії осіб у ньому практично не висвітлена.

Доволі активно звертаються до питань, пов'язаних із порядком затримання особи у кримінальному провадженні у наукових дослідженнях, присвячених проблематиці повідомлення про підозру, що є доволі логічним. Однією із перших в Україні після набуття чинності КПК України 2012 року роботою, яка була присвячена інституту повідомлення про підозру було дисертаційне дослідження О.В. Фараон «Повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення» (м. Київ, 2016). У ній авторка опосередковано висловлювала свої бачення та пропозиції щодо можливості удосконалення підстав та порядку затримання особи. Зокрема, дослідниця обґрунтовувала необхідність доповнення п. 3 ч. 1 ст. 208 КПК України такою підставою затримання особи уповноваженою службовою особою як наявність обґрунтованих підстав «вважати, що можлива втеча з метою ухилення від кримінальної відповідальності особи, підозрюваної у вчиненні тяжкого або особливо тяжкого злочину» [9, с. 80]. Зверталася авторка також і до питання затримання осіб щодо яких вживалися заходи із повідомлення про підозру, але не було його вручено через переховування і пропонувала закріпити у КПК України обов'язок органу досудового розслідування, прокурора вручити їм письмове повідомлення про підозру не пізніше 24 годин з моменту затримання або явки.

Питання затримання піднімаються безпосередньо у наукових дослідженнях,

присвячених здійсненню кримінального провадження щодо окремої категорії осіб.

Першим дослідженням такого роду на підставі оновленого кримінального процесуального законодавства стало дисертаційне дослідження С.В. Свириденка «Досудове розслідування у кримінальному провадженні щодо осіб, які користуються недоторканністю» (м. Київ, 2018). У роботі автор робить спробу уніфікації законодавства щодо правового статусу осіб, які користуються недоторканністю, акцентуючи увагу на деяких неузгодженостях між положеннями КПК України та окремих законів. Так, дослідник пропонував доповнити КПК України нормою, відповідно до якої Президент України не може бути затриманий на підставах і в порядку, передбачених ст. ст. 207, 208 КПК України, а також передбачити можливість затримання Президента під час або відразу після вчинення ним тяжкого чи особливо тяжкого злочину проти життя чи здоров'я особи або проти основ національної безпеки України [10, с. 100].

Питання затримання окремої категорії осіб були предметом наукових досліджень подальших наукових розвідок, зокрема, у дисертації І.С. Ганенка «Імунітети у кримінальному процесі» (м. Кривий Ріг, 2020). І хоча робота лише частково присвячена проблемам провадження щодо окремої категорії осіб, автор формулює численні пропозиції відносно вдосконалення процесуального порядку затримання цієї категорії осіб.

Науковець, зокрема, досліджує питання удосконалення порядку затримання суддів та відстоює позицію, відповідно до якої «тяжкість скоєного суддею злочину не повинна відігравати провідну роль у випадку затримання судді під час або відразу ж після вчинення кримінального правопорушення без згоди Вищої ради правосуддя на це [11, с. 172].

Вагомим внеску у кримінальну процесуальну науку у частині наукових уявлень про інститут кримінального провадження щодо окремої категорії осіб стало дисертаційне дослідження О.М. Посвистака «Кримінальне провадження щодо окремої категорії осіб» (м. Харків, 2021). Це дослідження стало одним із перших, у яких питання відповідного особливого порядку

кримінального провадження досліджено вже після новелізації законодавства та внесення змін до ст. 80 Конституції України, прийняттям Законів України «Про Вищу раду правосуддя» та «Про Вищий антикорупційний суд».

Спираючись на міжнародні стандарти та досвід нормативної регламентації у зарубіжних країнах, дослідник доходить висновку про те, що у КПК України слід передбачити окремі винятки, за наявності яких до цих категорій осіб має застосовуватися загальний порядок кримінального провадження. До них автор відносить: 1) випадки затримання особи на місці злочину (*in flagranti delicto*); 2) злочини, що взагалі не пов'язані з виконуваними обов'язками; 3) так звані серйозні злочини (в контексті вітчизняного законодавства може йтися, наприклад, про тяжкі й особливо тяжкі злочини) [12, с. 60].

Найбільш актуальним натеper дослідженням, присвяченим питанням здійснення кримінального провадження щодо окремої категорії осіб є дисертаційна робота А.А. Ренкас «Підстави та процесуальний порядок повідомлення про підозру окремих категорій осіб» (м. Одеса, 2024). Науковиця формулює чимало важливих пропозицій щодо вдосконалення порядку затримання окремої категорії осіб. Серед них, зокрема, пропозиція передбачити у ст. 482 КПК України норму, відповідно для якої у випадку затримання судді в порядку статті 208 цього Кодексу Вищу раду правосуддя має бути повідомлено про це негайно після затримання, але не пізніше двох годин.

Крім того, авторка висловлює позиції щодо розширення та уточнення підстав затримання суддів. Серед іншого, вона пропонує передбачити у ст. 482 КПК України допустимість затримання судді під час або одразу ж після вчинення тяжкого або особливо тяжкого злочину, якщо таке затримання є необхідним для забезпечення мети запобіжного заходу, зазначеної у ст. 177 КПК України [13, с. 124].

Такі пропозиції, безумовно, лишають простір для дискусії, але поряд із цим, показують диверсифікованість думок щодо можливого вдосконалення інституту затримання окремої категорії осіб.

Висновки і пропозиції. Дослідження стану наукового дослідження інституту затримання у кримінальному провадженні дозволяє засвідчити доволі високий ступінь його розробленості у контексті поняття, підстав, класифікації, характеристики підстав застосування цього запобіжного заходу тощо. Доволі суттєва увага в усіх комплексних наукових дослідженнях із цієї проблематики приділяється питанням забезпечення прав затриманої особи та вдосконалення механізмів захисту цих прав.

Водночас, у кримінальній процесуальній літературі фрагментарними на теперішній час є наукові розвідки з питань затримання окремої категорії осіб, адже відповідні аспекти досліджуються переважно контекстно в межах іншої проблематики, - диференціації кримінальної процесуальної форми та кримінальних процесуальних гарантій осіб, визначених ст. 480 КПК України.

Список використаних джерел:

1. Лук'яненко Ю.В. Затримання особи як захід забезпечення кримінального провадження: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2016. 237 с.
2. Дояр Є.В. Затримання особи у кримінальному провадженні: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2018. 238 с.
3. Потоцький М.М. Затримання особи за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення: дис. ...д-ра філософії: 081. Кропивницький, 2022. 275 с.
4. Шульга О.В. Затримання уповноваженою службовою особою у кримінальному провадженні: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2016. 255 с.
5. Лазарева Д.В. Затримання уповноваженою службовою особою: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Дніпро, 2017. 216 с.
6. Маник О.В. Процесуальний порядок затримання особи без ухвали слідчого судді: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2023. 241 с.
7. Волков К.Д. Забезпечення права особи на свободу та особисту недоторканність під час застосування запобіжних заходів у кримінальному провадженні: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2015. 245 с.
8. Винокуров О.В. Захист прав підозрюваного при затриманні та застосуванні

- запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2018. 257 с.
9. Фараон О.В. Повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2016. 248 с.
10. Свириденко С.В. Досудове розслідування у кримінальному провадженні щодо осіб, які користуються недоторканністю: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2018. 222 с.
11. Ганенко І.С. Імунітети у кримінальному процесі: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Кривий Ріг, 2020. 199 с.
12. Посвистак О.М. Кримінальне провадження щодо окремої категорії осіб: дис. ...канд. юрид. наук : 12.00.09. Харків, 2021. 231 с.
13. Ренкас А.А. Підстави та процесуальний порядок повідомлення про підозру окремій категорії осіб: дис. ...д-ра філософії: 081. Одеса, 2024. 200 с.
-

Drahunov. V. V. On the issue of the state of scientific research of the problem of detention of a certain category of persons in criminal proceedings

The article is devoted to the study of the question of the state of scientific research of the problem of detention of a certain category of persons in criminal proceedings.

It is noted that in the scientific research of the institute of detention of a person in general, several areas can be distinguished: 1) scientific research devoted to detention as a comprehensive institute of criminal proceedings; 2) scientific research devoted to detention by an authorized official; 3) scientific research devoted to ensuring the rights of persons in the implementation of detention in criminal proceedings; 4) scientific research in which the problems of detention are disclosed in the context of the institute of notification of suspicion; 5) scientific research on detention in the context of the problems of criminal proceedings against a particular category of persons.

Each of the given directions of scientific researches is characterized. The broad diversification of scientific positions on further improvement of the order of detention of a certain category of persons is emphasized.

The conclusion is formulated that in the criminal procedural literature fragmentary at present are scientific intelligence on the detention of a certain category of persons. The relevant aspects are studied mainly contextually within the problems of differentiation of the criminal procedural form and criminal procedural guarantees of persons determined by Art. 480 of the CPC of Ukraine.

Key words: *criminal proceedings, criminal procedural form, detention of a person, preventive measures, special procedures for criminal proceedings, a separate category of persons.*